

Sygn. akt VIII U 1594/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 czerwca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 23 marca 2018 r. odmówił K. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem z dnia 9 sierpnia 2010 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12.06.2018 r. ustalono, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Jednocześnie uchylono decyzję z dnia 16.05.2018 r.

/decyzja – k. nienumerowane teczka II plik 8 akt ZUS/

Kolejną decyzją z dnia 27 czerwca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 23 maja 2018 r. odmówił K. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12.06.2018 r. ustalono, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

/decyzja – k. 3 teczka II plik 5 akt ZUS/

Odwołania od w/w decyzji w dniu 23 lipca 2018 r. złożył wnioskodawca.

Zaskarżonym decyzjom zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, mianowicie, art. 12 w zw. z art. 13 oraz art. 57 w zw. z 58 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1383; dalej: ustawa emerytalna) poprzez ich niezastosowanie wskutek przyjęcia, iż Odwołujący nie jest niezdolny do pracy, a zatem nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy,

2) naruszenie prawa materialnego, mianowicie, art. 3 ust. 3 pkt 8 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 17 i art. 18 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1773; dalej: ustawa wypadkowa) w z w. z art. 12 i 13 ustawy emerytalnej poprzez niezastosowanie wskutek przyjęcia, iż Odwołujący nie jest niezdolny do pracy, a zatem nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż jest niezdolny do pracy w związku z wypadkami jakie miały miejsce w dniach 9 sierpnia 2010 i 3 października 2016. podniósł też, iż jest osobą legitymującą się umiarkowanym stopniem niepełnosprawności tym samym nieuprawnionym jest stwierdzenie organu rentowego iż jest zdolny do pracy.

W związku z powyższym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez przyznanie odwołującemu renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego.

/odwołania k. 3-10 akt VIII U 1595/18 oraz k. 3-10 v. akt VIII U 1594/18/

W odpowiedziach na odwołania z dnia 6 sierpnia 2018 organ rentowy wniósł o ich oddalenie, wskazując argumenty tożsame co w zaskarżonych decyzjach ponadto wskazał, iż zmiana stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy z lekkiego na umiarkowany pozostaje bez wpływu na ocenę jego zdolności do pracy.

/odpowiedź na odwołanie – k. 34-35 akt VIII U 1595/18 k. 35-36 akt VIII U 1594/18/.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1595/18 ze sprawą o sygn. akt VIII U 1594/18 do łącznego rozpoznania pod numerem VIII U 1594/18/.

/postanowienie k. 38 akt sprawy VIII U 1595/18 /.

Na rozprawie w dniu 6 marca 2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie. Pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/ stanowisko procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 6 marca 2019 r. 00:05:46 -00:06:53 i 00:07:36 -00:07:38./

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. Ł. urodził się w dniu (...)

/bezsporne/

Wnioskodawca z zawodu jest malarzem budowlanym, ostatnio prowadził własną działalność gospodarczą pracował jako gospodarz domu.

/ bezsporne/

Wnioskodawca pobierał rentę w okresie od 1994 do 2002 r.

/bezsporne/

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 16.12.2016 r. K. Ł. został zaliczony do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności do 31.12.2019 r. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 18.11.2016 r.

/orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 28/

Zarówno w dniu 9.08.2010 r. jak i 3.10.2016 wnioskodawca doznał wypadku przy pracy efektem których były urazy kostki prawej kończyny.

/protokoły wypadków przy pracy k. 30 - 32. karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 33/

W dniu 23 marca 2018 r. wnioskodawca złożył wniosek o rentę w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9.08.2010 r.

/wniosek – k. 1-7 teczka II plik 8 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24.04.2018 r. uznał, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 30.04.2020 r. data niezdolności powstała w czasie pobierania zasiłku chorobowego a częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. Powyższej oceny dokonano przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, rodzaj i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych. W uzasadnieniu wskazanego stanowiska po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej wskazano iż Ubezpieczony, po wypadku przy pracy w dniu 09.08.2010 r, w wyniku którego doszło do urazu skrętnego prawego stawu skokowego ze złamaniem kostki bocznej i uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo-strzałkowego był leczony zachowawczo. Uzyskano wygojenie złamania z dobrą funkcją prawej kończyny dolnej. Pod względem funkcjonalnym, wydolność prawego stawu skokowego jest obecnie dobra. Dominują objawy zmian zwyrodnieniowych odcinka lędźwiowego kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią , co w korelacji z otyłością badanego upośledza wydolność statyczną i motoryczną z osłabieniem siły kończyn dolnych i ich dolegliwościami bólowymi. W chwili obecnej istnieje u badanego częściowa niezdolność do pracy związana ze zmianami w obrębie kręgosłupa lędźwiowego. Nie ma niezdolności do pracy spowodowanej przebyłym złamaniem prawej kostki bocznej z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo- strzałkowego będącym następstwem wypadku w pracy w dniu 09.08.2010r.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. nienumerowane teczka II plik 8 akt ZUS, opinia lekarska – k. 44-46 dokumentacji medycznej ZUS z 2018 r. /

Decyzją z dnia 16.05.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 23 marca 2018 r. odmówił K. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem z dnia 9 sierpnia 2010 r. wskazując, iż Lekarz Orzecznik orzeczeniem z dnia 24.04.2018 r. orzekł iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30.04.2020 z zaznaczeniem, że niezdolność powstała w trakcie zasiłku chorobowego, oraz że nie pozostaje w związku z wypadkiem.

/decyzja k. nienumerowane teczka II plik 8 akt ZUS/

W dniu 23 maja 2018 r. K. Ł. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

/wniosek k. 1-5 teczka II plik 5 akt ZUS/

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12.06.2018 r. wydanym w wyniku rozpoznania sprzeciwu wnioskodawcy od orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 24 kwietnia 2018 r. (wnioskodawcy przywrócono termin do wniesienia sprzeciwu) stwierdzono, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. U wnioskodawcy rozpoznano przebyte złamanie kostki bocznej prawej z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo- strzałkowego- z miernego stopnia upośledzeniem sprawności ruchowej. Otyłość. S. lędźwiową i szyjną bez obj. korzeniowych. Nadciśnienie tętnicze kontrolowane farmakologicznie. Stwierdzono, że wnioskodawca zgłasza- bóle obu nóg, podaje, iż bóle zwiększają się w nocy; obrzęki i zaburzenia czucia prawej stopy; bóle kręgosłupa w ode. L-S; zaburzenia równowagi; trudności ze znalezieniem odpowiedniego słowa; szybko się denerwuje; drażliwość. Złamanie w obrębie st. skokowego w sierpniu 2010r w czasie pracy. W 2016r ponowne złamanie w tym stawie. Leczony był zachowawczo. W 1993r uraz głowy z pęknięciem czaszki i od tego czasu brak węchu. Jednocześnie od wypadku w 1993r. Choruje na nadciśnienie tętnicze od ok 5 lat. Podniesiono iż wnioskodawcę charakteryzuje chód wydolny z niewielkim utykaniem ma kdprawą. O. kdp większe nieznacznie od kdl bez obrzęków. Niewielkie ograniczenie ruchomości st. skokowego prawego. Mierne ograniczenie ruchomości st. skokowego prawego. Mierne ograniczenie ruchomości kręgosłupa. Ubiera się i rozbiera sprawnie samodzielnie. Zniesienie odruchów z kończyn dolnych, bez zaburzeń czucia, pr. R. chwiejna; bez obj. korzeniowych. W obrazie RM zmiany artrotyczne w obrębie st. skokowego prawego. Komisja lekarska zapoznała się opinią konsultanta ortopedy. Nie stwierdziła istotnego naruszenia sprawności kręgosłupa i dlatego uznając, że naruszenie sprawności z tej strony ma charakter krótkotrwały stwierdzany w badaniu konsultanta nie orzekła o długotrwałej niezdolności do pracy zarówno ze str. kręgosłupa jak i st. skokowego prawego. Orzeczenie wydano po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej z uwzględnieniem stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej – k. nienumerowane teczka II plik 8 akt ZUS, opinia lekarska – k. 53-54 dokumentacji medycznej ZUS z 2018 r. sprzeciw k. 50-50v dokumentacji medycznej ZUS z 2018 r. /

Powyzsze orzeczenie zostało poddane kontroli w trybie nadzoru Prezesa ZUS nad orzekaniem o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie i uznane za wydane zgodnie z zasadami orzecznictwa lekarskiego.

/Informacja pokontrolna k. nienumerowane teczka II plik 8 akt ZUS oraz k. 12/

W wyniku powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, z 12.06.2018 r. organ rentowy wydał obie zaskarżone decyzje uchylając decyzję z dnia 16.05.2018 r.

/bezsporne/

U K. Ł. w wyniku badania neurologicznego rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych. W wywiadzie dwa urazy kostki bocznej prawej. Otyłość.

Wnioskodawca w 1993 roku przeżył uraz głowy ze złamaniem kości podstawy czaszki. Z tego powodu pobierał do 2002 roku świadczenie rentowe. W wypadkach w pracy 9.08.2010 oraz 3.10.2016 doznał urazu stawu skokowego prawego. Z powodu dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa, kołowania w głowie, bólów głowy, jest leczony w Poradni Neurologicznej. Neurochirurg zakwalifikował badanego ewentualnie do zabiegu operacyjnego odcinka LS kręgosłupa po redukcji masy ciała. Aktualne naruszenie sprawności organizmu z przyczyn neurologicznych nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy w myśl ustawy o rentach i emeryturach. Wydając opinię biegła neurolog zapoznała się z całokształtem dostępnej dokumentacji medycznej wnioskodawcy w tym własną opinią z dnia 13.05.2016 r.

/opinia lekarza biegłego sądowego neurologa J. B. z dnia 7.09.2018 r. – k. 48- 50/

W badaniu ortopedycznym u wnioskodawcy stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L/S , bez upośledzenia funkcji, z zespołem bólowym, wygojone złamanie kostki bocznej prawej z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo - strzałkowego, z niewielkim upośledzeniem funkcji stawu skokowego, Otyłość - zespół przeciążeniowy. Z punktu widzenia biegłego ortopedy wnioskodawca jest zdolny do pracy. Po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską , oraz po badaniu wnioskodawcy biegły ortopeda nie stwierdził upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. W rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17.12.1998 wnioskodawca nie utracił w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

/opinia lekarza biegłego sądowego ortopedy M. S. z dnia 17.10.2018 r. – k. 59-61, opinia uzupełniająca z dnia 27.02.2018 r. k. 102./.

Biegły medyk pracy i jednocześnie neurolog nie stwierdził u badanego ostrych objawów rozągowych, ubytkowych czy ogniskowych, Wnioskodawca jest wydolny krążeniowo i oddechowo z równanymi parametrami krążenia i oddychania. Biegły nie stwierdził istotnych zaburzeń statyki ciała, czy zaburzeń koordynacji ruchowej. W badaniu przedmiotowym bez istotnych zaburzeń funkcji układu ruchu poza nieznacznym utykaniem na pkd. Ubezpieczony ma zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa ale bez istotnych ograniczeń ruchowych, zespołu bólowego i objawów korzeniowych. Dobra ruchomość stawów kończyn górnych w tym rąk oraz dolnych. Powyższe powoduje jedynie p-wskazania do dźwigania powyżej 15 kg. Ze względu na zaburzenia równowagi istnieją przeciwwskazana do pracy na wysokości. Jednak istnienie p-wskazań nie jest równoznaczne z częściową niezdolnością do pracy i nie ma związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3.10.2016r. Wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Powyższe przeciwwskazania do pracy w narażaniu na prace na wysokości czy ciężką pracę fizyczną - dźwiganie powyżej 15 kg. stanowi jedynie ograniczenie zdolności do pracy w ramach badań profilaktycznych i nie jest tożsame z częściową niezdolnością do pracy w ramach ustawy o FUS zwanej inaczej „ustawa rentową”. Poza powyższymi ograniczeniami pracy wnioskodawca jest zdolny do pracy. Istniejący w badaniu klinicznym stopień naruszenia sprawności organizmu Ubezpieczonego nie daje podstaw do uznania Ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy w tym również w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3.10.2016r. Wnioskodawca mógłby wykonywać wiele innych pracy, zawodów, gdzie nie byłoby narażenia na w/w p-wskazania. Biegły medyk pracy oceniając również holistycznie dokumentację medyczną, badanie lekarskie Skarżącego nie doszukał się w stanie zdrowia takiego naruszenia sprawności organizmu, które dawałoby podstawę orzeczenia u Odwołującego niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia w tym również w związku z przedmiotowym wypadkiem przy pracy.

/opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, toksykologii klinicznej , neurologii P. R. z dnia 4.12.2018 r. . – k. 76-81v./

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o powołane dokumenty oraz opinie biegłych lekarzy, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia dominujących schorzeń wnioskodawcy, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki własnych badań przedmiotowych wnioskodawcy. Biegli z zakresu ortopedii i neurologii oraz medycyny pracy uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy zarobkowej. Biegli dokonali diagnozy schorzeń K. Ł., ocenili ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność do wykonywania pracy, nadto związek dolegliwości i urazów z doznanymi przez wnioskodawcę wypadkami przy pracy odnosząc swoją ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Nadto biegły z zakresu ortopedii skrupulatnie odniósł się do zarzutów zgłaszanych przez wnioskodawcę do jego opinii wskazując, na ich bezzasadność.

Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać należy, iż zarzuty odwołującego w stosunku do opinii biegłych stanowią jedynie polemikę z wnioskami końcowymi wynikającymi z tych opinii i nie mogą odnieść skutku tylko z tego powodu, że strona powodowa jest niezadowolona z treści sporządzonych w niniejszej sprawie opinii przez biegłych sądowych. Pisemne opinie biegłych zdaniem Sądu Okręgowego zostały sporządzone zgodnie z niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot i w sposób wyczerpujący wyjaśniają wszystkie wątpliwości w przedmiocie w jakim biegli wypowiedzieli się w swoich opiniach. Podkreślić należy, że opinie w/w biegłych są rzetelne, obiektywne i jasne, w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisują stan zdrowia wnioskodawcy także w kontekście doznanych przez niego wypadków, a przy tym biegli w sposób niezwykle szczegółowy, bardzo dokładny, odnieśli się w pisemnych motywach opinii zarówno do dostępnej dokumentacji medycznej wnioskodawcy, jak i do wyników bezpośredniego badania skarżącego jakie przeprowadzili.

Sąd oddalił wniosek strony odwołującej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu neurologii z uwagi na fakt, iż biegła sądowa J. B. w 2016 r. wydawała opinię o stanie zdrowia odwołującego oraz pominął wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy.

Podkreślić należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyr. SN z 19.3.1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998, Nr 1, poz. 24). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Jeszcze raz wskazać należy, że dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Na gruncie rozpoznawanej sprawy nie zostały przedstawione żadne zarzuty, które poddawały by w wątpliwość rzetelność wniosków wskazanych biegłych. Fakt, iż biegła neurolog wydawała opinie dotyczącą stanu zdrowia wnioskodawcy w innych okolicznościach nie oznacza, iż decyzja wydana w przedmiotowej sprawie jest nierzetelna. Znamiennym jest przy tym, że wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika nie podniósł żadnych merytorycznie uzasadnionych zarzutów do tej opinii. Z tych też względów wniosek ten podlegał oddaleniu. Skarżący nie wykazał też, że informacje uzyskane w procesie od biegłego z zakresu medycyny pracy były niewystarczające dla merytorycznego orzekania. Wobec tego i ten wniosek nie mógł zostać uwzględniony.

Bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia pozostawały też pozostałe wnioski zgłoszone przez odwołującego a dotyczące konieczności przeprowadzenia w sprawie dowodów na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonego jego zdolności do pracy oraz związku niezdolności do pracy z wypadkami przy pracy z opinii biegłego neurochirurga i chirurga naczyniowego i psychiatry. W świetle opinii biegłych, wydanych w sprawie z uwagi na schorzenia wnioskodawcy nie były one niezbędne dla prawidłowego orzekania. Wobec wyjaśnienia wszystkich spornych okoliczności wnioski te zostały zatem również pominięte.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołania nie są zasadne i podlegają oddaleniu.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2018, poz. 1376, ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą.

W myśl art. 3 ust. 3 pkt 8, za wypadek przy pracy uważa się również nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 – art. 17 ust. 1 w/w ustawy).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 w/w ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony jeżeli wynosi on łącznie co najmniej 5 lat dla osób u których niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 58 i ust.4 przepisu powyższego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie jednak z art. 17 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych renta z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/. Ponadto zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii, neurologii i medycyny pracy po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującego oraz zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną stwierdzili zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L/S , bez upośledzenia funkcji, bez istotnych deficytów neurologicznych, z zespołem bólowym, wygojone złamanie kostki bocznej prawej z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo - strzałkowego, z niewielkim upośledzeniem funkcji stawu skokowego, Otyłość - zespół przeciążeniowy. Stwierdzono iż powyższe powoduje jedynie przeciwwskazania do dźwigania powyżej 15 kg. Ze względu na zaburzenia równowagi istnieją też przeciwwskazana do pracy na wysokości. Niemniej jednak aktualne naruszenie sprawności organizmu z przyczyn neurologicznych i ortopedycznych nie powoduje długotrwałej częściowej bądź całkowitej niezdolności do pracy w myśl ustawy o rentach i emeryturach. Zdaniem powołanych w sprawie biegłych odwołujący nie jest zatem niezdolny do pracy czy to z ogólnego stanu zdrowia czy to w związku wypadkami przy pracy związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Sąd uznał, że sporządzone dotychczas opinie biegłych w sposób dostateczny wyjaśniły kwestię istnienia niezdolności do pracy odwołującego. Sąd uznał, że należy oprzeć się na przytoczonych opiniach, uznał je bowiem za kompletne i spójne a tym samym mogące stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia. Biegli wnioski opinii oparli na dokumentacji medycznej zgromadzonej w postępowaniu rentowym oraz na badaniu przedmiotowym odwołującego. Z opinii jednoznacznie wynika, iż stan zdrowia odwołującego nie daje podstawy do przyjęcia, że jest on osobą niezdolną do pracy.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu

Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Dodatkowo znamienym jest, iż Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Opinie biegłych wydane w sprawie były jasne kategoryczne. Brak więc podstaw do zmiany zaskarżonych decyzji.

W tym miejscu wskazać należy, że na powyższą ocenę, pozostaje bez wpływu treść orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wnioskodawcy. Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś na jej wpływ na zdolność do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy z 27.08.1997 r. (Dz.U 2016 poz 2046) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sad Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Bezpodstawne jest stanowisko jakoby podobne były przesłanki z jednej strony orzekania o niepełnosprawności, a z drugiej strony ustalania niezdolności do pracy jako jednego z warunków świadczeń rentowych z prawa ubezpieczenia społecznego. Niepełnosprawność jako przesłanka materialnoprawnych i proceduralnych mechanizmów rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz szczególnej ochrony zatrudnienia, stanowi odrębny przedmiot regulacji w obrębie prawa socjalnego (por. z 27 sierpnia 1997 r.). Odrębności tej nie usuwają, wynikające z art. 5 ustawy z 27 sierpnia 1997 r., normatywne ustalenia skutków w zakresie rehabilitacji w odniesieniu do orzeczeń lekarza orzecznika ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Z tego powodu osoby, w stosunku do których wydane zostały orzeczenia o niezdolności do pracy są traktowane na równi z osobami uzyskującymi specjalną ochronę prawa socjalnego z zakresu rehabilitacji i zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nie ma natomiast podstawy prawnej stanowisko jakoby ustalenie warunków do świadczeń rehabilitacyjnych i szczególnego zatrudnienia powodowało równocześnie konsekwencje prawne w zakresie świadczeń przewidzianych ustawą emerytalno-rentową. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r. II UK 68/04 LEX nr 979180/ Osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą całkowicie niezdolną do pracy, z pominięciem warunków całkowitej niezdolności do pracy określonych w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r. III UK 60/09 LEX nr 585847/

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił wniesione odwołania od obu zaskarżonych decyzji z dnia 27 maja 2018 r. uznając je za niezasadne.

J.L.